

Nieuwsbrief

Stichting De Ezelsociëteit - Zeist ~ Winter 2017 - 2018

In dit nummer o.a.:

- Menno • Het geluk van...
- Bijzonder verhaal • Kleo
- Goofert & Felix bespreken...

Op dit omslag prijken Linda (13) en Artiest (18)

STICHTING
DE EZELSOCIËTEIT

Stichting De Ezelsociëteit

Algemene informatie

Doelstellingen

- Een thuis bieden voor bejaarde en invalide ezels;
- Opvang en herplaatsing van ezels;
- Informatiepunt over de Europese paarden- en ezelsporten van en naar het buitenland;
- Het geven van informatie over de gezondheid, het gedrag en het houden van ezels;
- Dit doen we met de geweldige expertise van de Universiteit Utrecht, faculteit Diergeneeskunde en de Holistische praktijk voor dieren 'Den Hoek' uit De Bilt;
- Opname van ezels welke door de Landelijke Inspectiedienst Dierenbescherming (LID) en de Dierenpolitie (bel 144 redt een dier), in beslag zijn genomen; De Dierenpolitie is nog steeds in functie en actief.
- Het bejaardenhuis van Stichting De Ezelsociëteit is gevestigd in Zeist. In Bunnik is een dependance waar bijvoorbeeld de hengsten worden opgevangen.
- De Stichting bestaat uit een vaste club van circa 30 vrijwilligers, inclusief het bestuur.
- Wij zijn alle dagen open, van maandag tot en met zondag van 11.00 tot 16.00 uur.

Bezoekers en donateurs zijn altijd welkom in de ezelopvang en het ezels bejaardenhuis in Zeist. U kunt met eigen ogen zien en meemaken waar wij uw geld aan besteden.

- Wij geven 2 x per jaar een nieuwsbrief uit, deze is ook op onze website te lezen.
- Giften zijn altijd zeer welkom.
- Op de achterpagina van deze nieuwsbrief vindt u voorbeelden wat wij met uw giften doen.
- De boekhouding wordt verzorgd door: Kantoor der Kerkelijke Administraties: www.kkgkka.nl
- De jaarrekeningen, jaarverslagen, statuten, stichtingsbestuur etc. zijn te bekijken op onze website. En op papier in het kantoor in de Opvang in Zeist.
- Het Stichtingsbestuur is dagelijks tussen of voor de ezels aan de gang in de Opvang in Zeist.
- De opvang is dagelijks open voor bezoek tussen 11.00 en 16.00 uur. Dus ook op zon en feestdagen!

Zijn uw naam en/of adresgegevens niet juist? Of gaat u verhuizen? Dan kunt u dat nu doorgeven aan ezel Goofert via info@ezelsociëteit.nl of bellen met nummer 0343-491371.

- Stichting De Ezelsociëteit heeft vanaf 2001 een ANBI status
- Stichting de Ezelsociëteit heeft in 2017 het keurmerk 'CBF Erkend Goed Doel' gekregen. Dit betekent dat onze organisatie en uitgaven getoetst en betrouwbaar zijn bevonden.

Comité van aanbeveling:

- Prof. Dr. Gerard van Koten
- Dierenarts Dr. Thijs van Loon
- Dierenarts Drs. Yteke Elte.

Volg ons via onze website en facebook:

www.ezelsociëteit.nl

Menno in de kliniek

Menno...

een supersnelle reddingsactie!

Info: de Ezelsociëteit krijgt jaarlijks gemiddeld 35 meldingen binnen over verwaarloosde ezels, muil dieren, maar ook over paarden en pony's. Per telefoon, mail of anoniem met de post. Alle meldingen worden, meest via de Dierenpolitie waar wij zeer goede contacten mee hebben, behandeld. De Dierenpolitie zijn agenten, brigadiers, wijkagenten die 'gewoon' Politiewerk doen, maar als taakaccent Dierenpolitie hebben en daarvoor ook opleidingen hebben gevolgd. Hoe goed dit werkt blijkt uit de melding over Menno. >> lees verder op de volgende pagina >>

Het is 24/08/2017 en er komt een verontrustende melding binnen. Een vrouw spot op een volkstuintencomplex in Zuid-Holland een eenzame bonte ezelhengst die duidelijk medische hulp nodig heeft. De ezel staat wijdbeens, aan zijn penis hangt een vuurrood/paars groot abces. Het ziet er zeer pijnlijk uit: de boel staat op barsten. De vrouw belt de Ezelsociëteit en stuurt meteen foto's door van het gezwel, een verschrikkelijke aanblik. Onze inspecteur Dierenpolitie belt gelijk met haar contact in Zuid-Holland, een vlotte wijkagent!

De wijkagent rukt direct uit en weet snel, door een goed geïnformeerde tuinder op het complex, de eigenaar te achterhalen. Ondertussen is er ook een dierenarts ter plaatse geroepen die met een blik op de ezel meldt dat er snel hulp moet komen, omdat de ezel anders rottig zal creperen. De eigenaar arriveert en blijkt op de hoogte dat er wat met de ezel aan de hand is. Hij wil er geen geld aan uitgeven en de wijkagent treft meteen de wettelijk maatregelen: de eigenaar wordt verplicht met zijn trailer zijn ezelhengst naar de Universiteitskliniek in Utrecht te brengen, afdeling Diergeneeskunde. De wijkagent rijdt achter de eigenaar aan. De kliniek was door ons al ingeseind wat er aan kwam.....de dames en heren dierenartsen hadden zoiets nog nooit gezien!

De eigenaar wilde niks voor zijn ezel doen en moet afstand tekenen. Hij krijgt de wettelijke maximale boete van de Dierenpolitie: 200 Euro. Voor de deur van de kliniek krijgt de naamloze ezel een naam van ons: MENNO.

Van belang ook voor de kliniek, omdat de Ezelsociëteit voor de rekening moet opdraaien. Menno wordt meteen behandeld, de pijnlijk uitgerekte penis met het enorme abces wordt ondersteund, vooral gekoeld en de pijnstillers geven Menno rust. De dierenartsen zijn niet zo positief over de toekomst van Menno, maar dat zijn wij wel!

Menno krijgt van ons de kans en vooral de tijd om het natuurlijke in- en uitschachten te laten herstellen. Menno blijkt pas 12 jaar oud te zijn en een geweldig aardige ezel, die zich goed laat behandelen. Hij gaat goed vooruit en na een paar weken kan Menno gecastreerd worden. Zijn gebit wordt behandeld, geënt tegen Influenza en Tetanus, hij maakt een wandeling, ook in de kliniek, naar de hoefsmid. Dan nog een chip en een paspoort en Menno kan 'naar huis'! Dat betekent eerst naar onze dependance in Bunnik omdat we niet weten hoeveel hengstengedrag Menno nog heeft. En wij onze oude ezels in het bejaardenhuis in Zeist niet willen verontrusten! Dat valt mee, Menno is vooral gelukkig dat hij van de pijn af is en al helemaal dat hij niet meer alleen is! Menno kan al snel naar Zeist en wat mooi om op de foto zijn aankomst te zien. En ziet de lezer de glimlach op Menno zijn kop? Geweldig!

Rest ons u, als donateur, hartelijk te danken dat wij dit werk voor ezels als Menno kunnen doen! Kleinere organisaties zoals de Ezelsociëteit krijgen geen subsidies, of gelden van bijv. Postcodeloterij, Vriendenloterij enz.

Ezelruin Dieske (28) & Burgemeester

Koos Janssen van Zeist (...)

Feestmoment om in te lijsten

Tijdens onze jaarlijkse Open Dag, op zondag 20 augustus 2017, zijn door beiden eendrachtig en officieel de nieuwe stallen geopend! Het was een fantastische dag waar iedereen, mens en ezel naar toe heeft geleefd. Duizend maal dank aan de donateurs van De Ezelsociëteit, de Fondsen, sponsors en de talrijke bezoekers met hun giften, groot en klein. **Zonder u allemaal was het niet gelukt.**

Menno ontmoet Piccolo

Het geluk van ezelhengst Gino

...niets dan
geluk en vrede
met dit drietal

Wat was dat geluk dan? Francisca en Flemming, een tof echtpaar uit Vlissingen zagen hem staan, een kleine, angstige en eenzame ezelhengst. Ezelhengsten hebben in Nederland alleen een toekomst als zij gecastreerd worden. Wat weinig gebeurt want dat kost geld. Bovendien vinden mensen veulens leuk, dus er is weinig handel in ezelhengsten c.q. ruinen. Jaarlijks belanden via, vooral de grote paardenmarkten in Hedel en Zuidlaren heel wat ezelhengsten in de vrachtwagen, op weg naar een buitenlands slachtransport.

Het echtpaar wilde graag wat voor Gino doen, hem ook gezelschap geven tegen zijn eenzaamheid, maar ze wisten niks over ezels. Die kennis kwamen ze halen in de ezelopvang van De Ezelsociëteit in Zeist. En met de vraag Gino gezelschap te geven met een *pleegezel.

We treffen niet vaak mensen die alles, ook financieel, willen doen om een eenzame hengst te redden. We stelden gezamenlijk een plan op: eerst eigenaar van Gino worden. Daarna voor een veilige castratie naar de Universiteitskliniek in Utrecht, Diergeneeskunde. De beste optie voor een oudere

ezelhengst (9). Binnen 1 week stond Gino in de kliniek, waar behalve castratie van alles moest gebeuren, zoals een chip en paspoort regelen, enten tegen Tetanus en Influenza, zijn gebit moest behandeld worden en een bezoek aan de hoefsmid om zijn verwaarloosde hoeven te fatsoeneren.

Het is vast geen toeval dat er ondertussen 2 ezelmerries in nood werden aangemeld bij de Ezelsociëteit met het verzoek hen in de Stichting op te nemen. De eigenaresse had een ernstig ongeluk gehad en kon niet meer voor haar lievelingen zorgen.

De goed verzorgde merries, Gwinny en Luna, woonden niet ver van Francisca en Flemming vandaan. En wat paste het allemaal mooi in elkaar, wat een samenwerking. Toen Gino 'thuis' kwam, zag hij tot zijn grote geluk niet 1 gezelschapsdame, maar 2!

De 1e paar weken nog wel gescheiden door een schrikdraad, hengsten zijn nog 6 weken na castratie vruchtbaar. Maar zoals nu op de foto te zien is, niets dan geluk en vrede met dit drietal.

Eigenlijk moet ik zeggen vijftal, want mens en dier genieten zo van elkaar, mooi om mee te maken.

** Stichting de Ezelsociëteit heeft momenteel 240 ezels bij pleeggezinnen wonen. Oude ezels en/of chronisch zieke ezels blijven in de Opvang in Zeist en in de dependance in Bunnik.*

Goofert heet Menno welkom

Goofert⁽¹⁹⁾ bespreekt... met zijn vaste assistent Felix⁽¹⁷⁾

Goofert en Felix, vaste bewoners in de opvang zijn nog steeds zeer bevriend en hebben zelfs een blog op onze website: www.ezelsocieteit.nl

Felix heeft afgelopen zomer nog een ondeugende stunt uitgehaald. Hij wist het splinternieuwe hek richting de ezelkeuken open te maken. Daarna bewerkte de kleine ezel de stevige deurklink van de keukendeur en hij was binnen! Op zijn gemak heeft Felix daarna uit alle 22 klaarstaande ontbijtbakken geproefd. Wat ie niet lekker vond ging op de grond.....

De keukenvrijwilliger had extra werk en de ezels in de bejaardenstal maar balken: "wat duurt de ontbijtservice lang vandaag!"

Goofert: nou, de mensen van de Ezelsociëteit hadden een drukke zomer. We hebben veel ezels zien binnen komen, ik noem **Emma (30)**. Ik hoorde dat Emma eenzaam achterbleef na de dood van een oude man. En dat een dame uit de buurt zich het lot van Emma aantrok en haar meenam naar haar woonboot met een royale tuin erbij. In die tuin woont al jaren haar oude Shetlander. De dame belde meteen de dierenarts en een hoefsmid voor Emma, de bejaarde merrie bleek nogal verwaarloosd.

Felix: wat ging er fout? Want Emma woont nu bij ons.

Goofert: toen Emma lekker opgeknapt was, begon zij lelijk te doen tegen het oude Shetje. En dat hield niet op. De dame verzocht de Ezelsociëteit Emma in ons bejaardenhuis op te nemen. In de hoop dat Emma gelukkiger zou worden met ezelgezelschap.

Felix: ik ken Emma als een lieve merrie met een grote glimlach, maar dus ook als een pittige merrie! Een heel ander verhaal dan die drie wildebrassen die sinds mei bij ons wonen.

Goofert: oh, je bedoelt onze logees **Danio (4)**, **Sophia (9)** en **Julia (4)**. Ja, zij verloren plotseling huis en haard en waren er zonder opzet erg slecht aan toe. Vooral Danio, ik heb nog nooit zo'n magere ezel gezien.

Die drie deden in het begin niks anders dan in de stal liggen. Ik vond het grappig om te zien dat Danio na maanden goed voeren niet dikker werd, maar geweldig groeide!

De hoeven van alle drie waren ook behoorlijk slecht, ze moesten daarvoor behandeld worden in de Universiteitskliniek in Utrecht.

Felix: heb je gezien Goofert dat ze zich nu heel wat beter voelen. Spelen dat die drie kunnen. Maar ja wat wil je, ze zijn nog knap jong!

... Wat ging er fout,
want Emma woont
nu bij ons

Emma

Froukje, Julia,
Sophia en Danio

Goofert & Felix bespreken...

Billy en Jamey

Felix: “En nu heb ik
honger gekregen van
al die besprekingen”

Goofert: wat vind je van **Cornelis (24)**, ook nieuw en wat een leukerd. Hij heeft een heel goed leven gehad en kwam bij ons omdat zijn eigenaar ernstig ziek is. Ik vind Cornelis een hele makkelijke huisgenoot, altijd vrolijk en nooit ‘gedoe’. Ik vond het ook fijn om te zien dat ons personeel geen opknapwerk aan Cornelis had. Hij was van snuit tot staart helemaal oké!

Felix: ik heb zoveel plezier gehad met de komst van de mini’s **Billy (7)** en **Jamey (8)**

Goofert. Zo klein en stevig. Jammer dat ze na een paar weken al naar een pleegadres gingen. Billy vertelde mij dat ze met andere dieren op het platteland woonden, bij een clubje gepensioneerde mensen. Die met de aangeschafte dieren teveel hooi op de vork hadden genomen.

Om ze uit de ‘handel’ te houden zijn Billy en Jamey lekker veilig in De Ezelsociëteit opgenomen.

Goofert: nu ons laatste bespreekpunt Felix,

dat vind ik altijd het moeilijkst. Huisgenoten die naar de Eeuwige Grazige Weiden zijn vertrokken. Gelukkig maar twee, **Morse** en **Vonkey**. Vrijwilligster Emmy heeft in deze nieuwsbrief in haar verhaal over Kleo een mooi stukje geschreven over Morse (32). Vonkey (22), was zo’n bescheiden merrie. Ik heb meegemaakt dat Vonkey 10 jaar geleden binnenkwam, samen met zus **Donkey**. Ze moesten meteen naar de kliniek in Utrecht, zo ziek, zielig gewoon.

De dierenartsen hebben alles gedaan om de ezels te redden en dat is gelukt met Vonkey. Het was mooi om te zien dat Vonkey, terug in de Opvang, door ons allemaal werd opgevangen. En Vonkey in Tula een trouwe vriendin vond.

Felix: daarmee sluit ik af Goofert. Wij ezels, zijn trouw in vriendschappen. Daarbij moedig en slim!

Goofert: helemaal mee eens Felix en dank je wel voor je hulp met bespreken.

Kleo door Emmy

‘Gelieve mij niet te aaien’

Kleo behoort ongeveer tot het meubilair van de Ezelsociëteit. We leerden haar negen jaar geleden kennen als een onopvallende, bescheiden ezel. Ze stond vaak stilletjes afgezonderd achteraan op het terrein. Bepaalde vrijwilligers waren vertrouwd voor haar en deden haar vooral een plezier met een wandelingetje in bos. Verder wilde ze liever niet aangeraakt worden en ging ze contact uit de weg.

Op dagen dat er veel bezoekers op het terrein waren, kreeg ze zelfs een bordje om haar nek met het verzoek om haar niet te aaien, want ze beet weleens van zich af. Kleo leek te zeggen: ‘Laat mij met rust.’

Kleo’s levensverhaal begint in Griekenland, op Corfu. Daar woonde Judy, een Engelse vrouw die begonnen was met één ezel in haar achtertuin. Het groeide uit tot een

opvang voor afgedankte werkezels. Op een dag werd Kleo bij Judy gebracht. Kleo en haar eigenaresse werden aangereken toen ze langs de weg liepen. De vrouw werd naar het ziekenhuis gebracht, maar Kleo werd gewond in de berm achtergelaten. Nederlandse toeristen vonden haar en brachten haar naar Judy’s opvang. Inmiddels kreeg Judy meer ezels binnen dan zij eigenlijk aankon.

Vooraf ook omdat er maar één dierenarts op Corfu werkzaam was. Judy vroeg hulp voor die ezels die dringend geneeskundige hulp nodig hadden. De Ezelsociëteit wilde de ezels helpen. Een Duitse dierenhulpclub betaalde het zorgvuldige veterinaire transport, met een dierenverzorger aan boord. Eén van de ezels in die groep was merrie Kleo. En ook ruïn Morse kwam met dat transport mee.

Morse, die van dezelfde leeftijd was en ook beschadigd als werkezel, kon goed aarden in Zeist. Relaxed en toch statig, als een wijze oude man, kon hij met iedereen overweg. Hij gedijde op de structuur en rust. Iedere dag wandelde hij op zijn gemak zijn vaste rondes over het terrein. Met regelmatig een pitstop om te genieten van de zon op zijn oude grijze hoofd of om een dutje te doen op het zand.

Kleo en Morse kenden elkaar dus al in Griekenland, hadden samen het transport naar Nederland meegemaakt en overnachtten sindsdien altijd samen in ‘de verpleegstal’. Toch gingen ze ieder hun eigen gang, de ander was vanzelfsprekend. Maar ineens sprong de vonk over...

Van de ene op de andere dag, liepen ze samen die dagelijkse rondes. Kleo stond niet meer alleen in een hoekje, maar sjokte achter Morse aan, in precies dezelfde houding en hetzelfde tempo. Alsof ze nooit anders gedaan hadden. Zij aan zij stonden ze dromerig in de zon. Waar Morse was, daar was Kleo nooit ver uit de buurt. ‘Geen wonder’, zei iemand, ‘zij spreken dezelfde taal!’

We zagen Kleo opbloeien! Het bordje ‘gelieve mij niet te aaien’ hoefde ze niet meer om. En na een operatie waarbij haar zieke, blinde oog werd verwijderd, zat ze nog beter in haar vel. Kleo en Morse hadden elkaar gevonden en hadden een paar fijne jaren samen.

Morse’ lichamelijke gezondheid ging achteruit. Zijn bewegingen werden steeds voorzichtiger en trager. Op den duur ging hij steeds vaker ergens liggen en dan stond Kleo bij hem in de buurt. Samen over het terrein wandelen, zat er niet meer in. Het leek alsof zijn benen hem eigenlijk niet meer konden dragen. We zagen helemaal geen plezier meer bij Morse, alleen nog maar moeite en ongemak. En daarin konden we

‘Geen wonder,
ze spreken
dezelfde taal’

Daar stapte ze naast me stevig door, met gebogen hoofd. Ik wist niet wat ik tegen haar moest zeggen, dus liepen we maar gewoon. Ineens kreeg ze oog/neus voor de braamstruiken langs het pad. Hier had ze wél zin in, en zolang ze stond te happen was ze afgeleid en in haar element! Die snoepwandeling werd een gewoonte. Gelukkig nam haar eetlust voor andere dingen ook weer toe.

Inmiddels zijn we een half jaar verder. Het is Kleo, nu 32 jaar, altemaal niet in de koude kleren gaan zitten. Ze is de laatste die nog over is van de groep Griekse ezels. Gelukkig zien we haar weer genieten. Ze zoekt ook voorzichtig aansluiting bij andere ezels. Met regelmaat vinden we haar nog afgezonderd achterin, zoals vroeger. Maar het lijkt een soort verlegenheid, want je hoeft haar maar heel zacht te roepen en ze wendt zich naar je om en komt contact maken. Steeds meer mensen mogen dichtbij haar komen en ze laat merken waar we haar een plezier mee kunnen doen; bijvoorbeeld met een dikke plak stro speciaal voor haar aan het einde van de dag. We leggen het voor haar neer in de stal en Kleo vindt het heerlijk om haar neus in dat stro te steken en dit dan uit elkaar te woelen.

De wandelingetjes zijn erin gebleven. Ik moet echt niet proberen direct haar hoeven te gaan doen als ik haar uit de wei heb gehaald. Ze loopt zelf al met volle kracht naar het hek. Zodra we daar door zijn, gaat ze met stevige stappen en opgeheven hoofd op de eerste de beste braamstruik af. Ze geniet zichtbaar van elk blaadje en wanneer tegelijkertijd ook de zon nog op haar witte vacht schijnt, kan haar dag niet meer stuk.

niets meer voor hem doen, alleen nog hem daaruit verlossen. Kleo en de andere ezels van de verpleegafdeling konden daar bij aanwezig zijn, maar Kleo wilde er niks van weten. Ze ging zo ver mogelijk bij Morse uit de buurt staan toen hij overleed.

En vanaf dat moment was Kleo diep in de rouw. Ze werd passief en vlak en het leek alsof zij er ook niet meer echt was. Bovendien wilde ze niet meer eten. Zou dit ook het einde van Kleo worden?

We probeerden haar aan de praat te houden. Ik nam haar mee het hek uit, we liepen langs de weg en een klein stukje het bos in.

'n Bijzonder verhaal

Sjefke

De ezel op de foto, dat is Sjefke. Overleden op 3 juli 2017. Sjefke was toen zeker 40 jaar en hij heeft 15 jaar op een liefdevol pleegadres, bij Bergit en Rob in Hilvarenbeek gewoond. De eerste 3 jaar samen met een merrie, Sofietje.

Hoe kwam de Ezelsociëteit aan deze 2 ezels? Wij werden in het voorjaar van 2002 gebeld door een vrouw in Zuid-Nederland die bij een plaatselijke paardenslager 2 ezels zag staan.... De vrouw hoorde van de slager dat hij de ezels, die er slecht uitzagen, had gekocht uit een buitenlands slachttransport. De vrouw belde de Ezelsociëteit met het plan dat de slager de ezels wel aan haar wilde verkopen maar ja, "waar laat ik ze dan".

Wij rukten dezelfde dag uit en zagen de ezels, een vuilwitte hengst en een schuwe bruine merrie staan, duidelijk afgedankte werkezels, met pijnlijke blessures. We gaven de ezels een naam en reden ze naar de opvang in Zeist. Met veel dierenarts- en hoofsmidwerk kregen we de ezels redelijk opgeknapt. Bergit en Rob waren graag bereid beide ezels, die blijvend veel zorg behoeften, als huisgenoten op te nemen. Wat hadden we daar een geluk mee! Sofietje heeft zich 3 jaar gekoesterd in de veilige zorg. En Sjefke, hij was helemaal een bokkont.

Pleegvader Rob schreef ons na Sjefke zijn dood: "al snel na de komst van de ezels en later vooral met Sjefke ontwikkelde zich razendsnel en dankbaar, door wederzijds respect, liefde en vriendschap het mooiste huisdier en maatje dat wij ooit hebben gehad. Als wij bezoek kregen en men ons vroeg of je hem kon aaien zei ik steevast: ik zou er mijn baby bij in de stal leggen en vol vertrouwen boodschappen gaan doen". Wij van de Ezelsociëteit voelen ons weer dankbaar dat wij zulke geweldige pleegadressen hebben.

Een *ezel* adopteren

Wilt u ons werk op een meer persoonlijke manier steunen? De vaste bewoners in de opvang in Zeist kunnen allemaal geadopteerd worden...

Familie De Bruin

Heeft u na het lezen van dit stuk nog vragen over het adopteren van een ezel? Mail dan naar adoptie@ezelsocieteit.nl

Periodieke schenking

Een andere manier om ons werk voor de ezels te steunen en een manier waarbij u zelf belastingvoordeel kunt hebben is door het aangaan van een periodieke schenking.

De Belastingdienst stelt via internet - www.belastingdienst.nl - een schenkingsakte (overeenkomst) ter beschikking en regelt op deze wijze meteen de aftrek.
Dit kan al vanaf een bedrag van 150,- euro per jaar.

De schenking wordt aangegaan voor een periode van 5 jaar en geldt alleen voor Stichtingen die zijn aangewezen als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI).

Wij zijn er zeer mee geholpen, want het betekent dat we zeker zijn van inkomsten en u heeft belastingvoordeel! Wilt u meer informatie hierover? Mail dan naar info@ezelsocieteit.nl

Hoe werkt het?

U kiest één van onze ezels uit. Dat kost € 150,- per jaar, (een hoger bedrag mag ook, zie periodieke schenkingen) Natuurlijk kunt u ook per maand € 12,50 betalen. U krijgt een certificaat met daarop een foto van 'uw' ezel en uw naam en 2 x per jaar krijgt u een update zodat u op de hoogte blijft hoe het met de ezel gaat.

Een adoptie-ezel uitzoeken

Een adoptie-ezel kunt u kiezen via onze website. Daarop staan alle te adopteren ezels met een foto vermeld. Maar het allerleukste is natuurlijk om naar Zeist te komen en zelf uw ezel uit te kiezen. Of eigenlijk wordt u uitgekozen, want dat is wat er gebeurt als u de boswei inloopt en even afwacht. Wie zal het worden? Lieve oude **Tula**, bescheiden **Kleo**, goedmoedige bonte **Goofert**, de broertjes **Shrek & Charly**. Alle 25 ezels die permanent in de opvang en het ezel-bejaardenhuis in Zeist wonen hebben hun eigen verhaal.

**Cushing is een hormonale aandoening waarvan de oorzaak ligt in de hypofyse, een onderdeel van de hersenen. Deze ziekte, tegenwoordig bekend onder de naam PPID (Pituitary Pars Intermedia Dysfunction) komt vooral voor onder ezels en paarden die ouder zijn dan 15 jaar.*

Wat is het verhaal van Coco en Lotte?

18 jaar geleden kocht een hoefsmid van een handelaar een ezel met een ernstig doorgezakte rug. Puur uit mededogen. Hij dacht dat de ezel stokoud was. Het gebit vertelde echter dat Coco pas 6 jaar moest zijn! Onderzoek wees uit dat Coco als jonge ezel te zwaar belast is geweest en daardoor de rugverzakking had opgelopen. Coco woont al lang bij ons in de opvang in Zeist en zoals veel oudere paarden en ezels lijdt zij sinds enkele jaren aan de ziekte van *Cushing. Dankzij goede medicijnen valt daar goed mee te leven.

Coco is een heel rustige ezel die niet van bewegen houdt! Coco is wel dol op eten en het is moeilijk haar niet te dik te laten worden, dat is slecht voor de ruggengraat. Coco nemen we altijd mee als wij bejaarden- en verpleeginstellingen bezoeken. Coco vindt dat werk leuk en is aandachtig en lief naar de ouderen.

Lotte woont nog niet zo lang bij ons. In het verleden heeft Lotte op een zorgboerderij gewoond waar te weinig toezicht was op de dieren en de bewoners. Voor Lotte had dat vreselijke gevolgen. Het heeft lang geduurd voor we de opgelopen blessures van de angstige merrie konden verlichten. En vooral weer vertrouwen in de mens konden geven.

Lotte en Coco, zij verdienen het om ook geadopteerd te worden! Ook al zijn deze twee niet zo charismatisch als de andere ezels die in de opvang wonen. Alle vrijwilligers duimen voor deze twee!

Coco en Lotte

Fiona wenst u namens
alle Ezels en tweekeners
in de Ezelsociëteit hele....

fijne feestdagen...
en veel geluk en liefde voor **2018**

Stichting De Ezelsociëteit

De ezels geholpen, dankzij uw steun!

Alle ezels worden eerst in Zeist of in Bunnik opgevangen. In één van de ruime stallen kan de ezel een beetje op verhaal komen. Goed eten en drinken is heel belangrijk. En véél, heel veel, liefde en aandacht. Daarbij komt ook de hulp van dierenartsen, de hoefsmid, de tandarts, de fysiotherapeut enzovoorts.

Voor alle duidelijkheid: Alle donaties komen ten goede aan het ezelwerk!

Wat doen we met donaties?

Heel erg veel. Enkele voorbeelden hiervan:

- Het aanschaffen van geurig fijn hooi, goudgeel stro en vooral de speciale voeders voor onze oude ezels. Bijvoorbeeld een zak Seniores, een compleet voer voor ezels die bijna tandeloos zijn, kost € 9,75. Een maand Seniores voor 1 oude ezel kost € 19,50.
- Een tandartsbehandeling kost gemiddeld € 75,00. Bij een oude ezel kan het nodig zijn dat een tandarts halfjaarlijks nodig is.
- 1 x per jaar enten tegen Tetanus en Influenza kost gemiddeld € 35,00 per ezel.
- Stalbedekking, een lekker dik stromatras voor de ezel om op te liggen wat bestaat uit een mengsel van stro en AllSpan. Voor een maand lekker en schoon liggen kost dat € 24,50 per ezel.
- Bekappen door de hoefsmid van 1 ezel kost ons (met korting) € 20,00.
- Grootste kostenpost voor de ezels zijn de medische kosten bij de dierenarts.
- Alle ezels in de opvang in Zeist en Bunnik een week lang kunnen voorzien van wortels en andere groentes kost € 35,00.
- Een ezelhengst een toekomst geven en dat betekent veilig in de Universiteitskliniek castreren, kost gemiddeld € 600,00.
- Speciale schoenen voor een hoefbevangen ezel kosten minimaal € 170,00 en daar doet de ezel 8 weken mee.